

[Bouet.]

Tinget hersker en god Tone, og at denne gode Tone ogsaa giver sig Udslag i de Lovforslag, der vedtages. Hvorfor være saa brutal? Hvorfor bruge de krasseste Udtryk, naar man har mere hensigtsmæssige Udtryk, som dækker den samme Opfattelse? Men det er egentlig ikke mærkeligt, at det ærede Medlem gaar saa stærkt herimod, idet Venstre i de sidste Maaneder, der er forløbet, paa en vis brutal Maade har vist sit Sindelag overfor de Konservative og paa en noget brutal Maade har afskaaret dette Parti fra at stille Ændringsforslag, at være med i Arbejdet. Jeg synes derfor ikke, der er nogen særlig flatterende Grund for det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen til at drage dette frem. I øvrigt maa jeg sige, at jeg er tilfreds med, at dette Forslags § 1 nu har Udsigt til at blive til Lov. Det er et Ønske, som har været udbredt i Funktionærkredse, at Foreninger kan faa Autorisation til at anvise Pladser, og saaledes som Lovforslaget er formet, vil det jo i vid Udstrækning give Lejlighed til Pladsanvisning og samtidig hindre de Misbrug, som i en Aarrække har fundet Sted, og som man fra Funktionær-Side i høj Grad har beklaget sig over. Jeg vil gerne understrege, at det ved den Ændring, der er foreslaaet til § 1, Stk. 3, er fastslaaet, at naar Foreningerne opfylder de Betingelser, som ellers stilles, skal en saadan Autorisation gives dem. Endelig er jeg naturligvis tilfreds med, at man fra Ministeriets Side er gaaet med til den Ændring, som jeg, da Sagen her var til første Behandling, ønskede, nemlig at Skibs-officerer ganske naturligt nu falder ind under samme Lov som de øvrige Funktionærer. Jeg vil gerne understrege, og jeg haaber, at Ministeren vil bekræfte det — det er for øvrigt naturligt, men jeg vil gerne sige det her, for at ingen Misforstaaelse skal være mulig —, at enhver privat Pladsanvisning uden Betaling selvfølgelig er tilladt uden Autorisation, saaledes at hvis større Magasiner eller andre store Virksomheder, som har en hel Række af Funktionærer, opretter et Arbejdsanvisningskontor, saa falder dette selvfølgelig udenfor Loven, naar saadan Arbejdsanvisning gives, uden at der tages Betaling derfor.

Med Hensyn til § 2, som angaar Husgerningskontorer, og § 3, som vedrører Fæstekontorer, skal jeg villigt indrømme, at jeg helst havde set, at disse to Kategorier af Anvisninger var faldet udenfor Loven, men det har for os fra konservativ Side været Opgaven at hindre, at de nuværende Udøvere af disse Virksomheder

ikke kunde vedblive at udøve deres Pladsanvisningsvirksomhed, og det har jo ogsaa givet sig Udtryk i det Ændringsforslag, som er stillet, og som fastslaar, at naar Husgerningskontorerens Indehavere i øvrigt opfylder de Betingelser, som Næringsloven forudsætter, har de vedblivende Ret til at udøve deres Gerning. Hvis det var et Erhverv, som kunde siges at omfatte meget store Kredse, kunde der maaske være større Betænkkelighed ved at ophæve denne Ret, men her, hvor det i Virkeligheden kun drejer sig om 68 Husgerningskontorer, og hvor disses Indehavere vedblivende kan faa Ret til at udøve deres Gerning, synes jeg ikke, Betænkkelighederne kan være saa store, og det samme gælder Fæstekontorerne, hvor de nuværende Indehavere jo ogsaa vedblivende skal have Ret til at udøve deres Virksomhed. Det er jo ogsaa fastslaaet, at hvor der ikke findes offentlige Kontorer, kan Ministeren saavel for Husgerningskontorerens Vedkommende som for Fæstekontorerne give Tilladelse til nye Virksomheder, som anviser Pladser for Betaling.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, som nu saa varmt vilde beskytte disse Virksomheder, altsaa ikke de nuværende, for de er ifølge dette Lovforslag beskyttet, men dem, som eventuelt i Fremtiden kunde komme, saafremt denne Lov ikke blev til Virkelighed, gaar jeg ogsaa ud fra har en vis Interesse i at beskytte de Landbrugere, de Medhjælpere, som denne Lov kommer til at omfatte. Jeg føler mig da overbevist om, at de Landboere, som slipper for at give Betaling saaledes som efter den nuværende Lov, ikke vil være utilfredse med denne nye Foranstaltning. Jeg maa altsaa sige, at skønt jeg kunde have ønsket, at disse to Kategorier ikke var faldet ind under Loven, saa kan jeg, naar Lovforslaget bliver ændret, saaledes at man beskytter de nuværende Indehavere, anbefale det til Vedtagelse.

Maa jeg endelig til Ændringsforslag Nr. 9, som angaar Averteringen, sige, at det er nu ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem af Venstre siger, at det er mig, der har foreslaaet dette, men jeg har accepteret det, og jeg kan ikke se det forfærdelige, der ligger i dette Forslag. Det er nu en Gang en Kendsgerning, at der foregaar en saadan Avertering, hvor man stiller Betingelser til den pladssøgende om at indskyde et vist Beløb eller købe et Møblement eller lignende for at opnaa en Plads, og det er en Urimelighed. Men Forslaget her tager ikke Sigte paa, at anonym Annonce-